

Rode paa fortrinlig Maade udvikle for os Betydningen af Ministerpensionerne, Udtalelser, jeg ganske kan slutte mig til, men der er dog et Par ganske enkelte Bemærkninger, jeg gerne vil gøre. Vi kan være enige med den højtærede Statsminister i, at naar man forbyder Ministre at have noget privat Erhverv i den Tid, de sidder som Ministre, har man Forpligtelse til at give dem Erstatning for den Indtægt, de mister, i det Øjeblik de ikke længere er Ministre. Der er imidlertid den store Forskel paa den højtærede Statsministers Standpunkt og vort, at den højtærede Statsminister mener, at der ikke er noget i Vejen for, at Ministrene kan bibeholde saadanne Erhverv, hvorved de tjener til deres Ophold, og vedligeholde Forbindelsen med private Forretninger for senere at fortsætte i disse private Forretninger, medens vi mener, at det er meget skadeligt overfor den offentlige Moral, at Ministre overhovedet beskæftiger sig med private Forretninger. Vi har derfor stillet Forslag ikke alene om, at det forbydes Ministre at have saadanne private Hverv, men ogsaa om, at man godtgør Ministrene for denne Given Afkald paa private Hverv ved at sørge for, at de faar en ordentlig Pension, i alt Fald saa længe de trænger til den. Det er efter vor Mening af den største Betydning, at vi holder den offentlige Moral saa ren som paa nogen Maade muligt. Maa jeg ikke give Dem et lille Eksempel paa, hvad denne Sammenblanding af private og offentlige Hverv kan medføre, et saadant Eksempel kan jo være mange Gange mere værd end mange Ord. I 1925—26 under Ministeriet Stauning forelaa der for Ministeriet og for Rigsdagen Spørgsmaal om Fornysen af Koncessionen for „Store Nordiske Telegraf-selskab“. Den nuværende højtærede Finansminister var den Gang og er endnu Medlem af Bestyrelsen for „Store Nordiske“; han er end ikke Statens Repræsentant, nej, han er Aktionærernes Repræsentant i Bestyrelsen. Nu var det et rent Tilfælde, at den højtærede Finansminister ikke paa det Tidspunkt, hvor Koncessionen skulde fornyes, var Minister. Men hvis den højtærede Finansminister ogsaa paa det Tidspunkt, hvor Koncessionen skulde fornyes, havde siddet i Regeringen, var netop det Tilfælde indtruffet, som det ærede Medlem Hr. Rode før omtalte, nemlig at den højtærede Minister paa den ene Side sad som Medlem af Ministeriet og skulde varetage Statens Interesser og paa den anden Side var Aktionærernes Repræsentant i det private Selskab „Store Nordiske“ og havde Forpligtelse overfor Selskabet til at være paa dets Side og

se paa dets Fordel. En saadan Stilling er en ganske umulig Stilling for en Minister, og saaledes kan det gaa i mange Tilfælde, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa.

Vi kan ogsaa være enige med den højtærede Statsminister i, at det kan være meget vanskeligt at affatte en Paragraf saaledes, at den kan forbyde vedkommende Minister at have privat Erhverv, det skal vi gerne erkende, vi har nemlig selv siddet og tumlet med Affattelsen af denne Paragraf. Naar vi alligevel drister os til at fremkomme med et saadant Forslag, er det, fordi vi netop ikke nærer al den Mistillid, som den højtærede Statsminister udtalte sig imod, overfor Politikerne, vi nærer saa megen Tiltro til Politikernes klare Sans for Værdien af god Moral i det offentlige Liv, at vi mener, at naar en saadan Paragraf som den, vi tillader os at stille Forslag om, vedtages, vil Politikerne vide at rette sig derefter, saa vil neppe nogen Minister ved Fortolkning forsøge paa at komme udenom den Paragraf. Vi nærer den Tillid til Politikerne, at de loyalt vil bøje sig for Meningen med en saadan Paragraf. Den ærede Ordfører (Parkov) kom ind paa, at vi dristigt kunde vedtage disse Bestemmelser om Ministerpensioner eller rettere sagt om Mangel paa Ministerpensioner, for, sagde den ærede Ordfører, hvis der skulde vise sig noget galt heri, kunde det senere forandres, denne Lov skal jo revideres i Samlingen 1929—30, og saa vil vi kunne tage dette Spørgsmaal op paa Grundlag af de i saa Henseende indvundne Erfaringer, saa vi kan se mere klart end for Øjeblikket. Kort sagt, den ærede Ordfører udtalte ogsaa gennem de Ord en Mistillid til den Ordning, som Ministeriet foreslaar. Han kom jo til det Resultat, at vi kan tage Spørgsmaalet op til Overvejelse, naar Loven skal til Behandling i 1929—30, men saa synes jeg rigtignok, det var bedre, at vi blev ved det bestaaende indtil 1929—30. Der er jo dog ikke megen Sandsynlighed for, at Bestemmelsen om Ministerpensionerne vil faa nogen større Betydning indtil da. Jeg synes, den ærede Ordfører gør Brud paa den rette Konservatisme, naar han vil, at vi skal gaa ind paa noget uprøvet, som han selv heller ikke har Tillid til, for bagefter at forandre det. Det vilde være mere konservativt, om den ærede Ordfører lod os blive ved det, vi har, indtil 1929—30, saa kan vi jo tales videre ved om det.

Jeg har endnu kun tilbage at sige et Par Ord om det af 3 ærede konservative Medlemmer stillede Forslag om, at det med Hensyn til Dommerne skal have sin For-